

Czirmai Szabó Sándor

Mikesként

marosvásárhelyt
szellemi rodostóban
bujdosó lélek

Haza

reggel jön az éjre
s a délre este
évekké lesznek
az összegyűlt napok

változnak az utcák
idegen házak
s jönnek kitudja
honnani emberek

s itt élek
adyval szólva
mint fenség

mindenütt
közöny idegenség —
haza

Bölcselet

(m)ilyen az élet
látszat s valóság között
vergődő lélek

Fohászok

mint imafüzért
morzsolgatod napjaid —
néma fohászok

Tűzijáték

lassan elfognak
itt az érvek s a szavak —
csikorgó homok

lassan fintorrá
torzul már a mosolyod —
vigyorgó múzsa

lassan már sivár
és puszta lesz itt minden —
lélek-sivatag

a lármafáidnak
fényét tűzijátéknak
nézik az éjben

Erózió

cipőt szaggató
lét-harc rohamokban —
lélek-erózió

Bartus Rozi

Felelősség és kétely

Felelősség és kétely
Amikor újra rájövök
Hogy énemben éltetek téged
Amikor szembesülök
Milyen sok bennünk a vétek
Amikor újra eljövök
Hogy végre a szemedbe nézzek

Idő

Ha örökké tartana az élet,
Ki bánná meg, mit elkövetett?
Kinek nyújtanánk segítséget?
Tudván, semmi baja nem eshet,

Ki féltené a régen őrzött titkot?
Ha tudná, hogy semmit se számít,
Kinek mondanánk ma, hogy szeretlek?
Mikor azt holnap is megtehetnénk.

Ha megállna az idő,
Senki se várna ennyire a nyárra.

Rejtekhelyen

Amikor mellettem alszol el,
Szívesen nézlek,
Álmaidat lágyan vezényelem.

Nem szerelem ez, tudom.
Azt én nehezen bírom,
De előled most jól titkolom.

Mégis értetlenül vonzódok hozzád
S leveszem szerepeim álarcát,
A maszkokat, ez nem képmutatás.

Neked megmutatom igazi arcom
S beszélek is, ha te azt akarod,
Hogy tudd, én így is maradok.
